

no: 1.

Jag är född söndagen den tjugufyra November, år edertonhundra femtio i Kyrkebeddinge socken i Bara härad i Skåne, när jag blev en liten är gammal så skulle jag vaka om sommaren och gå i skolan om vintrarna när jag sen blev konfirmerad, var jag hos en kusin till mig i två år, gaf mig sen i möbel snikare lara i Klostergatan i Lund, där arbetade jag i sex år, arbetade sen i tre år för egen räkning, reste sen till Amerika var där i ett halft år hela dälig så reste jag hem och tog emot ett lite jordbruk det överlennade till min äldre son för några år sen. här i munkarp.

Nu börjar jag som jag minmor så du som är född en söndag du får se spöje, men om du ser nåd så tala inte om de, för en du får sa med just så har du ente nåd ont av ed, för så om grållana enskalle ji hongen gvelmad så komme hon si aedta dej så ente beckja hesten far dej för inärhed du vansting brukte han holla ej han komme mod grellar där som gick harska på bete gå i blan dom när dei drängar boller Hans Borgqvist

Skåne,
Båda
Nykhöjdunge m V. Söder

Hans Borgqvist

4237. Ber. modern

hemta him öjen så följde beekja hesten med hin till stallet,
så sprang han om ijen så trode di att den var en boens hest
så sprang di efter han så kom de han nerra dom efter sāj
till han kom till näed vanskning så sprang han udi de sā
grina han för han hadde narrat dom, komme aise ga i ni stallar
äder blef ett farlet allo di kunde tenna lita a ga i stallen
men när di kom i stallen så varken hörde di eller så något
men maröjet var swetted oek maren var flettad, men kom
hen i stallen ofta så skulle di borra holl i stoppana emellan
hestana a stoppa Dyvelsträk i hollens i gick inte beekja
hesten di d mer.

för talade di om maren hon remaröj hon kunde oek så fletta
hans häradem ett ordspråk säger maran vet nog vemmar
hon riger, maran hon red ofta i menskearna när disäfe
di kunde stöna oek ge nra sej i sömne, men var der
bara nra i son sapi i samma rum så skulle di kalla
på den vil därrar nra, så slapp maran dem.

Hans Borgqvist

Skriv endast på denna sida!

2

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

no = 2

no 3

di talade och så om att ville di temma fys och ga bort vid
 sångenså la der litesom en förför på mennen för att vara fria
 från maran om nättarna så skulle di var di fick klätt af
 sig så skulle di setta den ene shoen med tåen mot sången
 och den andre shoen med hälen mot sången så skulle maran
 para skorna rätt innan hon fradde makt att anfalla dem
 som låg å soff i sången
 hörde för att folksa var di var ute å körde kunde inte
 komma hem fören ud på quellendomornot så kunde de
 henda någon då di kom vid någon horsväg eller skulle
 över någen store bro eller köra genom någon jörvall
 att hestarna stanna så fick hörvennen ga af vagnen
 ta huvestolana af hestana vända dom om och spotta genom
 dem å så legga dom på ijenså kunde di köra ijen så
 kunde det hända någon om di ville se i kring att der satt en
 hund jag hördé också för att der bodde ensjöburen i
Mellomheden eller Noscheden men glömt vad han hette
 Hans Borggrist

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

no= 4

han va titt ute och hörde ock han sör myelse de hadde hem
att han vared i malmö ock kom genom Revitskög mot hemmet
att bestana stanna han fick dom inte afflecka ej så han di
brukte ha hammare å läng i vagnen han hoppa ej tog julet
af skreks ta fatt här i sakörde han mot hemmet men när
han kom till hans egen jödsjäl så hogg axlen i vägen så
han jag ska lära hin te å springa,
di talade om för att beckja hertén kunde om skapa sej till
hong ock andra särtes jury jag har varit ute för sådant
otrig jag var da förgetvår i tvärselskapp Ånder Larsson
vid klägerup ock jag vi kom genom Revitskög skulle
gå till klägerup kom vid minare huset de hadde smöat
där kom vi af vägen å gick ett bra stycke ut på en öker
så sa jag vi här kommit vilsevi far gå tillbaka när
vi se kom till vägen igen så sa jag vi var viva så sa
etnders Larsson nu mäter vi snart tråhonga för di brukar
å ränna om grella sen klockan är nio och mycket litet
Ranw Borgqvist

no- 5

där kom en mycket stor hund så sa jag om ja heilade haft
en bra kep så skulle ja ji han ett räpp, när han
inte för ja har hört att en dräng skulle ha slad på
en sådan hund och han kom i väga graven så han kom
de inte gå derifrån då motte ega han him, och han
sa i spottar upp blö i flera da efter.

när ja var tio eller elva år var ja ett örända byender
hinnna kommen halvvägs mot himmet mötte ja en huvud
lös hund men kommen förbi ham sprang ja det fortta-
ste ja kunde komma hem.

Det var vid den äldren ja var skulle gå ett åren de
vid tio tiden en gavel till en nabo när jag kom in
till Ola-Nils sista stö där en lång har baksätningen
och sag på mig ja sag på honom, så sa du var den
du sag men ja ja var ente på nad men ja kum
de inte ha egannen från honom, så fråte du åter va
du sag men ja tyckle de va skema i frägaven han
Olaus Borgqvist

men om marenen ja kom upp så sprang jag till Ola Nils afgrön
 va mannen hette som stod bag kakelugnen för där brukte
 vandringsfolk å ligga om nätterna men di sa att där var in-
 gen som va där men ja såg en grå jäggi man som stod bak
 omnen, så sa Ola Nissöndu skrämer oss påg har vi spoje
har i huset, men ja såg mannen är säkert.

för åtta år sen hadde jag varit i Lund kom halvtio på
 gwällen till sjöpöllmen och gick mot himmet till malm-
 borgs och så till Nilsstridens när jag var mittemellan
 ställen så kom där något på äkten från Nilsstridens
 å ut på vägen räk emot mig så tänkte jag går du in-
 te undan sei för jag ga men en töfannar emellan oss
 så gick de ut på äkten och höll lika ofteindjastöd
 stilla de lika så ja tänkte jag går bort å ser vad det är
 men när ja to ett stek åt sidan så sa de tydligt också
gei du din väg, men jag hafte lite häpen för de kunde tala
 annars skulle jag frågt vad det gick där för, likra

Hans Borgqvist

no. 7

Jor målare talade folk mycke om föri tiden, Lanmätare skulle mäta upp jor till folks som köpte så åså mänga tunland jor, så kunde någon säga till Lanmätaren han ska få så åså mänga pengar om han mäter så mänga tunland mer jor till mig, så kunde fler säj och här va ju flera Lanmätare också blev ju jordens orätt mästat, men så efter di Lanmätares död som hadde mästat falskt, di skulle springa åmätara att sen diva döda, för så kunde de slå upp ett bloss åså lite efter ett annat bloss så sa folk där sett di själplingarna, de kunde henda att där va en bygnad som var i vägen för den så slo de ett bloss vid enda sidan å ett annat bloss vid den andra sidan också sen for de åstäd.

Om varsel det talade om föri tiden att om där var någon anhörig som dog så kunde dötsihenda där hördes något slag på endör, eller inne på någon möbel sen kunde di få reda på att den dövit den tiden.

Hans Borgqvist

8
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

no: 8

jag har haft två förmummelser om två som dött enfliga
som jag var bekant med i Lund, jag såg en mindre vit
ge stalt en natt, och så fick jag reda på att hon dött vid
den tiden, och ett äldre fruntimmer i Hällaröd som jag
var bekant med från Munkarp, som dog mycket hastigt
en natt och då såg jag en större vit gestalt dera ett större
fruntimmer, di har antagligen tank på mig och ville
talat med mig i dödlösanden genom däras ande, —

jag hörde att ett fruntimmer som satt i vaka över en
sjuk grav för många år tillbaka när hon dog, så
var där liksom en mus som hennad sången, —

men jag hörde när jag va påg att en krogare qvinna
i Lemmestorp som inte kunde dö, så bar di henne
bort å sätta henne på en stol och elldädde under stolen
så dog hon, jag hörda of en gammal qvinna i
Lund när jag arbetade där som hadde tjänat hos
en handlare i ystadsom di och så elldädde under inman han
dog.

9
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

no = 9

Hans Borgqvist
Brae
Kycklingsläge nr. 47.
1934

Hans Borgqvist
Ber. av Skansen

För i gamla tider så brukte di tala om värulf och mara
di skulle ha tillkommit på sätta, att om ett ungt fruntimmer blev
med barn, så för att slippa ifrån sveda å verk vid barna-
födelsen, så skulle di passa på om där var någon mårta som
förla ute på bete, och förla hamnen blev liggande så kunde
detta hända för, att någon ungt fruntimmer knöpiga-
nom förlahamnen, men så blev földen, om detta blev en
påg så blef han värulf och blev detta en försäkning så blef hon
mara. kunde hon gräva en kar i sömnen då hon var
i de städet så blef hon fri ifrån de lyded, och vär-
ulven om han kunde döda fostret i en havande grise
naså blef han fri, di sa attom där var någon som ville
säga till en som värulf var du är ju värulf så tänka
de han för han blef befriad ifrån det, men om
han sa ja nu kan du vara värulf så längesom
jag har varit så blef han dett också, och på sam-
ma sätt kunde detta gå för di som var mara.

Hans Borgqvist Skriv endast på denna sida!

no= 10

Att wecka sovande shall være längt och stille utaleden
 fullständia namn, seier di mycke jupt så kan man lett vidt
 röra dem så vaken dinog, för att skrika å väsnas kan
 ha svåra fulder med sig, isynnerhet om den sovande är
 närvös eller lider af annan sjukdom,

Söndagsbarn, rödhäringa, twillingar os. v.
 har inte hört talas om mer en di som var föddafå sön-
 dag, för min morsa att di fick se spoje, det ser också
 ut att ha varit så, men barn kan vara födda vilken
 dag i veckan som helst, så trov jag om där är något ont
 vidlader någon människa så ^{kan} det ha sin ursprung från
 treje eller fjärde ledet i släkten, tillbaka.

Di som är mycke begifta på att supa och vill järnava
befria de ifrån dett men förmår inte sjelv att behärskha
sig, kan man bota med om där är någon skuter en räf
så låt vara på gallan, och lägga lite af den på ett quaterbräm
vin och ge den två supa om dagen dett kan hjälpt.
 Hans Borgqvist

J Dalby bruktes för mördare halsbrygga då brukte quin-
ner passa på att ta lite blö att ji sjuka barn som trodde att
att det var syde som fallande sjuka och andra sjukdom-
mar de skulle jes tre gwellar å rad.

Och brukte di också som hadde barn som var dåliga
och trodde att det var genom syde, passa på när ett
funktimmer som dött när det skulle begravas skulle
moren till de sjukta barnet vara i närheten när begrav-
ningsmassan var slut go bort vid graven och läggas sig
ned och kvara tre hender fulla med jorver på kyrkan
till att barnet sjukdom med dig i graven men hon fick in-
takse ner i graven för då jordade det ingen mysta.

När också hört för i ungdoms åren att om havande
quinner kom till att se en ildsvåda så kunde barnet bli
rödfärrat i synen men detta berodde nog på att moren
troddes på att barnet fick näd men af detta då skulle faren fin-
na tre gwellar å rad i synen på barnet med flinta och stål
Hans Borgqvist

Om födelse märke som kunde komma i synen eller annars på kroppen på barnen bestä medlet att få bort dett var att om där va ett äldre qvinna som dö, så skulle moren ta barnet med sig å gå till den döa qvinnen som låg i kistan å ta högre hand stryka öfver mäket, å dett skulle jöras tre quällar å rad sen solen hadde gått ner innan liket skulle begravar, men så fiele di barn inte se ner på kistan nära mor begravdes för dä kom märket, eller dett kunde vara annat hon hadde joit bat för, men moren brukte ju sät ifrån innanhon dö.

För var där flera personier som kunde förtätsja etsjillet som var fördöft som tjuvgoats och mycket annat, som var jömd, för i tiden var där en i Lund di kallade hemme junfrustylverg hon skaffade mycket till rätta igen som verborit kommit, där uppe åt mot färs härad mennen kom till hemme tidigare så att di hadestulet gä utri radstyren där kommer di Hans Borgqvist

Värd kallar man om deär är någon gammal per-
son som inte kan sköta sig sjelf, utan lefver in-
ne hos någon godven till honom, eller en man anhå-
rig till honom och di sköter honom mycket väl, då
kan man säga, att han har god värd hos dem.

För brukte jordbrukare i Bana lärde att ha ett jordom-
reidle i varje by, när hestar blef gamla så di inte
kunde arbeta mer, så dödlades di och tokskinnet af
dem också grafdes di ner i jorden, för hestkött
var deär ingen som eit förlatt höls för att vara
årlit på den tiden, och di som dödlade och tokskin-
net af hestar, kallades för nattman eller räckare,
di fick inte komma längt in i stugan di fick bli vid
dören, skulle di ha mat så skulle di åta vid neder-
ste bordsändan, var elser sen nejons som skulle lägga
ny lo så grafdes huveskallana upp di lades ner i jömerna
i loen så skål det betre när di törskade.

4237 Kyrkheddinge o. Tattays ornamar

Bare h.

Borggård f. 27 nov. 1853.

1934

Jag har hört talas om för i tiden, där någon blivit dödatt
där blev den begraven, om dett skett av genom tankt mord
eller i någon strid så blev dett vad hög, men hadde någon
dött genom olyckshändelse och ingen viste på vad sett den
dött av blev dett vad hög, men sten sten skulle där översta
i graven på vad sett di än hadde dött, om folk trodde
att di ville hämnas efter döden så di spökade för en
sten eller en kvist hvilket di kunde få fast i kullen
di kasta på graven som offer så inte något ont
kom vid dem då di gick förbi där, därfor kallas
di också för kasthöga, eldre personer brukar här
uppe kasta en sten eller en kvist då di går förbi
en sådant etthög i tron på att inte något ont kom
mer vid dem, sjeldan mordare och mordare som
hade begått många och grova brott när di
blivit avrättade så skulle di begravas i graven
en mellan två häradar, di blev nog ej sikt begravnad

Skriv endast på denna sida!

Fortsättning no 2.

14

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

- no 2 jag där sådana brottslingar blev begärda lades nog
 mycke sten på graven, för där trode folk att det
 spökhade där var folk rädda för att gå förbi om
 grävallarna då gick di för en omväg för att slippa
 att gå inärheten, men kom någon att gå där förbi
 så brukte di att kasta sten eller annat di kunde
 på fasti som offer på graven, också brukte di att
 korsa sig så hadde inte spöke makt att göra skada,
 11 har hört att döda fick restkost med sig, och en päng
 till resen intill andra stranden, vidskepelse.
 III har hört att näcken kunde komma och spela och var någon
 som gav sig till å dansa efter hans musik så brukte han
 nära dem att dansa ut i någon stor vatten flod, men där
 fann också di som hadde så stor trofå att di kunde driva
 näcksen sjöle i floden så blev di dansandofria.
 IV har hört att alla stora brottslingar var di rädda för digickigen
 har hört att lapparna och vikingarna kunde trolla vinden
 ✓ men det vet jag inte heur det godt till, Hans Borgqvist